

Зайо Байо, гжуджетата и пъстрите яйца

Издателство „Фюм“

Зайо Байо, гжуджетата и пъстрите яйца
© Издателство „Фюм“, 2021
Текст Цветанка Маслева
Илюстрации Биляна Господинова
ISBN 978-619-199-631-5

Тази сутрин Зайо Байо стана много рано. Слънцето не беше изгряло и всички още спяха.

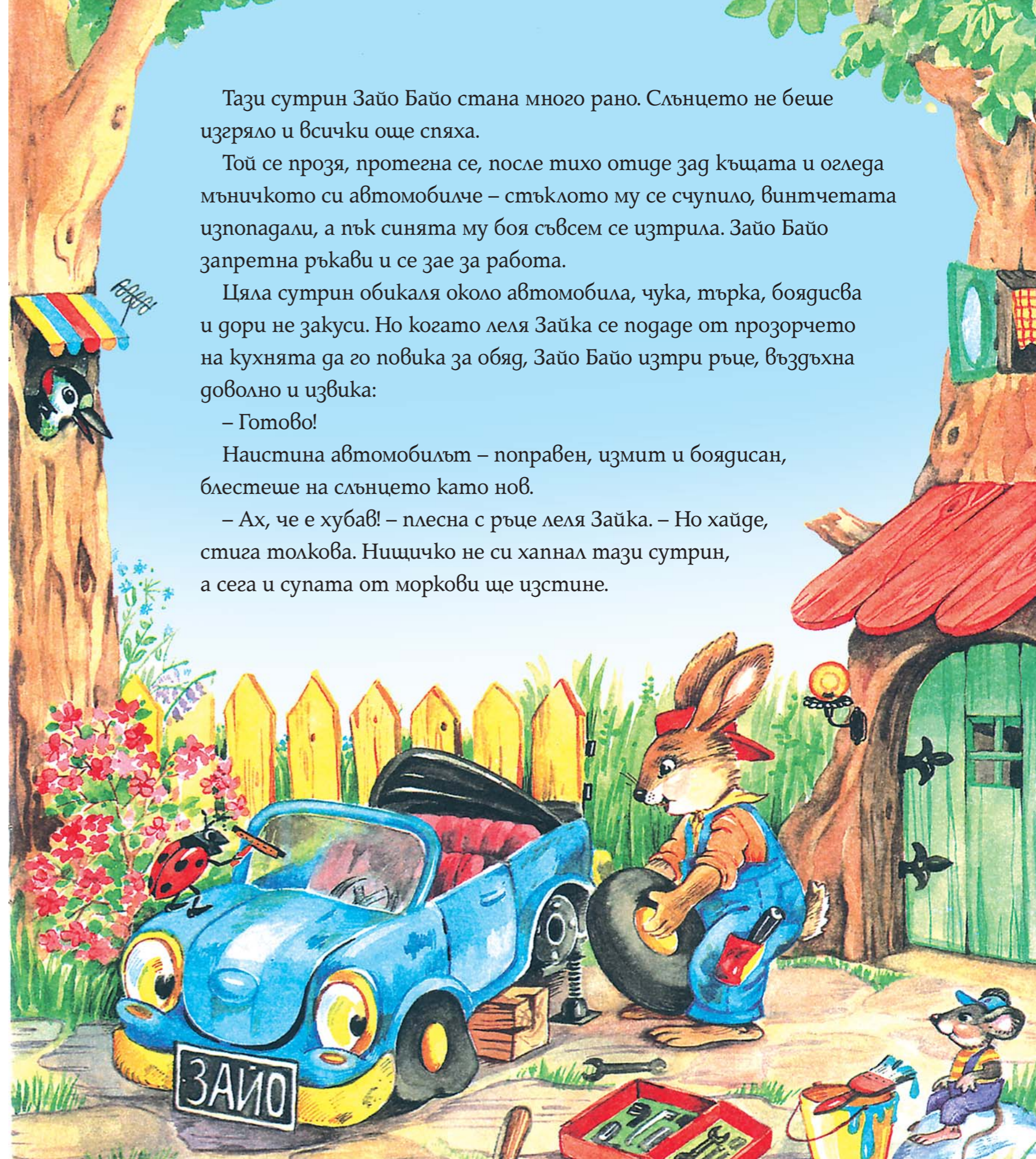
Той се прозя, протегна се, после тихо отиде зад къщата и огледа мъничкото си автомобилче – стъклото му се счупило, винтчетата изпопадали, а пък синята му боя съвсем се изтрила. Зайо Байо запретна ръкави и се зае за работа.

Цяла сутрин обикаля около автомобила, чука, търка, боядисва и дори не закуси. Но когато леля Зайка се подаде от прозорчето на кухнята да го повика за обяд, Зайо Байо изтри ръце, въздъхна доволно и извика:

– Готово!

Наистина автомобилът – поправен, измит и боядисан, блестеше на слънцето като нов.

– Ах, че е хубав! – плесна с ръце леля Зайка. – Но хайде, стига толкова. Нищичко не си хапнал тази сутрин, а сега и супата от моркови ще изстине.

Следобег Зайо Байо нахлуни шофьорската си шанка и се качи в автомобила.

– Отивам при Синьото звънче! – извика той на леля Зайка и потегли.

Автомобилът залъкатуши между големите стари дъбове. Клоните им, доскоро черни и голи, сега бяха покрити със зелени листенца. Пътят стигна до една малка къщичка, издълбана в гъба с бяло пънче и с червена шапчица на бели точки. Наоколо имаше хубава цветна градинка.

В къщичката живееше джуджето Синьото звънче. Наричаха го така, защото носеше синьо звънче на жълтата си шапчица.

Зайо Байо натисна звънеца на малката вратичка и зачака да му отворят. Изведнъж чу, че някой се смее точно над главата му.

На верандата на голямото дърво до къщичката Синьото звънче се припичаше на слънчице и си шиеше красиви червени пантофки – приближаваше Великден и то искаше да си има нови пантофки.

– Отивам да видя колко яйца ще ми дадат кокошките за Великден – извика Зайо Байо. – Хайде, ела с мен!

Синьото звънче това и чакаше. Бързо слезе от верандата и автомобилчето пак закриволичи из гората. Пътят слизаше към белите селца в долината, потънала в зеленина и черешов цвят. Би-бишии! – свиреше весело клаксонът.

Ала когато вечерта се прибираха обратно, Зайо Байо вече не беше толкова весел. Беше загрижен повече от всякога.

– Страхувам се, че тази година яйцата няма да стигнат за всички гечица. А пък трябва да останат яйца и за козунаци. Майките правят толкова вкусни козунаци и децата толкова ги обичат! Кажете, джудженце-звънченце, какво да правим?